Beatie (Tirat 1)

Oyunun Adı: Kökler
Yazar: Arnold Wesker
Çeviren: Cevat Çapan

BEATIE – Yoo, sizleri adam yerine koyuyor koymasına; tabiatla Tanrısal bir bağ kurduğumuzu sanıyor. Tabiatla sözüm ona Tanrısal bir bağımız varmış. Ama başkaları adam yerine koyarlar mı bizi, ha anne? Ne dersin, koyarlar mı? Hic sanmam. Gerçekten adam mıyız biz? Bugünlerde gazeteler, işçiler şöyledir, işçiler böyledir diye bizi şişiriyorlarsa, ciddiye alacak değilsin ya bunu, hep zırva onlar. Değiliz çünkü. Yurdumuzda elinden iş gelen insanlar, bizim için mi çalışıyorlar sanıyorsun? Ne gezer! Bizim kıçımızı bile yerinden oynatmayacağımızı bilmiyorlar mı? Ne yazarlar biz anlayalım diye yazıyorlar, ne ressamlar biz ilgileniriz diye yapıyorlar resimlerini, ne de besteciler biz beğenelim diye besteliyorlar eserlerini. “Aman,” diyorlar, “çok kafasız bu yığınlar. Onların düzeyine inilmez. Onlar bir caba göstermiyorlarsa, biz niye uğraşalım?” Bunun üzerine ortaya ne çıkıyor, biliyor musunuz? O baygın sesli şarkıcılar, o ucuz, bayağı yazarlar, filmciler, o aşağılık kadın dergileri, pazar gazeteleri, resimli aşk romanları… bunlar çıkıyor ortaya, bunlar için de bir caba gerekmiyor, kolay bunlar. “Biz paranın kaynağını bulduk,” diyorlar, “ne sandınız ya! İşçide para var. Öyleyse verelimişçiye istediğini. Bu baygın şarkıları, bu alık film yıldızlarını mı istiyor, alsın öyleyse. Tek heceli sözler mi istiyorlar, onu verelim kendilerine. Üçüncü sınıf şeyler mi istiyorlar, canları cehenneme, biz de onu veririz onlara. Ne yuttursak yeridir, nasıl olsa daha iyisini istedikleri yok!” Bütün bu para düşkünü, aşağılık dünya tükürüyor suratımıza da, biz oralı bile olmuyoruz. Doğru soyluyor Ronnie, suç bizde, kendi eşşekliğimizde bizim. Üçüncü sınıf şeyler verirler bize böyle! Böyle işte! Böyle… (Beatie birden kendi sözlerini dinliyormuş gibi susar. Durur, yüzünde büyük bir sevinçle döner) Duyuyor musunuz? Duyuyor musunuz? Söylediklerimi duyuyor musunuz? Ben konuşuyorum. Jenny, Frankie, anne… başkasının sözleri değil bunlar.